

ŠKOLA
PODPORUJÍCÍ ZDRAVÍ

Jaselský kurýř

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

1/2021 - 35. vydání

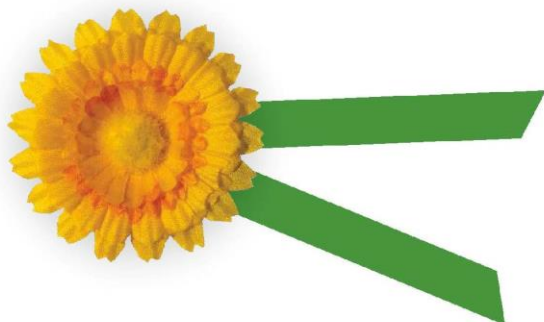
Obsah

Pozvánka na Den otevřených dveří	Chyba! Záložka není definována.
Český den proti rakovině 2020	3
Dobrý skutek – sbírka pro lidi v nouzi.....	4
Středoškolská odborná činnost.....	5
PF	6
Podzimní vycházka.....	7
Literární soutěž – Vítejte ve skutečnosti.....	15
Toulavé boty – Malý Tibet.....	16
Zajímavý koníček – Thaibox.....	19
Úvaha – Já a jezdeckví	20
Úvaha – Já a sport.....	22
Den zdraví na naší škole.....	23
Můj nejzajímavější sportovní zážitek.....	26
Sport, který mě nezaujal (část 2).....	29
Recept.....	31
Poznej svého učitele.....	32
Vyslechni svého učitele... Tentokrát s Bárou Havlenovou.....	33
Tajemný předmět.....	36
Rébus.....	37
Zpátky do autoškoly.....	39
Kronika školy aneb co se událo ve škole a mimo ní za měsíc prosinec.....	40
Kde nás najdete?	50

PODĚKOVÁNÍ ZA SPOLUPRÁCI A PODPORU

SZŠ Jaselská, Brno

PŘI SBÍRKOVÉ PREVENTIVNÍ AKCI ČESKÝ DEN PROTI RAKOVINĚ
VE STŘEDU 30. ZÁŘÍ 2020 BYLA PRODEJEM KYTIČEK ZISKÁNA ČÁSTKA:

8 219 Kč

Český den proti rakovině 2020

VYBRANÉ PROSTŘEDKY BUDOU UŽITY NA DLOUHODOBÉ
PROGRAMY LIGY PROTI RAKOVINĚ PRAHA - NÁDOROVOU
PREVENCI, ZLEPŠENÍ KVALITY ŽIVOTA ONKOLOGICKY
NEMOCNÝCH, PODPORU VÝZKUMU A PŘÍSTROJOVÉ
VYBAVENOSTI ONKOLOGICKÝCH PRACOVÍŠŤ.

www.cdpr.cz • www.lpr.cz

DĚKUJEME!

Za pořadatele sbírky:

MUDr. Michaela Frdrichová

Za organizátora sbírky:

Mgr. Jana Mauleová

Dobry skutek

ŠP pořádá sbírku pro lidi
v nouzi

Co sbíráme?
Oblečení dámské, pánské
Potraviny trvanlivé

Do kdy sbíráme?
Do 26. 1. 2021

Bláží informace?
K. Hartmanová, kab. 24
V. Bartošková, kab. 24

ZA(2H₂+O₂)Ř
PRO VĚDU

ZJISTI VLASTNÍ
LIM I_T(Y)

Zjisti už na střední, co tě doopravdy baví.
Během pár měsíců se posuneš
o několik let dopředu.

Získej náskok se SOČkou!

www.sockari.cz

jihomoravský kraj

Naše planeta nepotřebuje víc úspěšných lidí. Zoufale potřebuje ty, kteří tvoří mír, léčí, obnovují, vyprávějí příběhy a milují vše živé.

Dalajláma

Přejeme Vám, abyste v roce 2021 byli zdraví, co nejdříve opět pracovali se svými žáky ve škole tváří v tvář a zažívali radost i naplnění při tvorbě projektu Světová škola.

Kateřina, Alena, Ondřej
tým Světové školy

PF 2021

světová škola
ve světě i doma

Chcete změnit vaše okolí k lepšímu a připravit žáky na život v propojeném světě?

Staňte se Světovou školou!

světová škola
ve světě i doma

Jednoho večera v průběhu distanční výuky jsem si kontrolovala úkoly v Edookitu. Koukala jsem se, že nám přišel úkol do tělocviku, řekla jsem si, že to nebude nic hrozného, zase něco na psaní, to bude v pohodě. Opak byl bohužel pravdou... Ve zprávě se nacházelo zadání: buď uběhnout 4 km, nebo ujít 20 000 kroků.

Polil mě studený pot, hodinky mi ukazovaly zvýšený tep a srdce mi mýnilo vyskočit z hrudi. Hlavou mi proletěla myšlenka: Ten chlap se snad zbláznil, ne? To nikdy nemůžu zvládnout.

Pro ty, kdo mě znáte, jsem holka menší postavy s 2. stupněm obezity a pohybové aktivity mi nedělají dobře na klouby...

Tak čtyři dny jsem chodila po baráku a stěžovala si na ten úkol každému, koho jsem potkala. Moje sestry tvrdily, že už to slyšely, ale člověk si musí postěžovat a jejich názor na věc nebyl vítaný.

Uběhnutí čtyř kilometrů jsem následně okamžitě vyloučila, protože jen představa škod, které by zemětřesení zapříčiněné mým „během“ způsobilo, mi přišla nemyslitelná. Připravit o domov tolik nevinných lidí je velmi kruté.

Zbývalo tedy ujít 20 000 kroků. Jak jsem si tak stěžovala, tak lidé kolem mě vymýšleli různá řešení problémů, jen aby předešli katastrofě.

Nejlepší nápad byl přivázat krokoměr na psa a s tím jít ven a házet mu míček, ale v deštivém počasí, který ten týden panovalo, to nebylo reálné. Pes by se vyválel všude a v polovině procházky by krokoměr přestal fungovat.

Nezbylo nic jiného, než se vydat na „procházku“ a ujít 20 000 kroků sama.

Připadala jsem si jako Frodo, na nějž byla hozena tíha prstenu bez toho, aby si mohl vybrat. Stejně jako zmíněný charakter z Tolkienovy dílny, i já jsem měla svého Samvěda Křepelku. Společně jsme naplánovali cestu, která nás měla zavést k hradu, který je v naší blízkosti a zpátky.

Den předtím zrovna nasněžilo, takže jsme pořídily fotky z cesty, které byly poměrně hezké.

První komplikace nastala, když jsme nevěděly, jakého psa si vzít s sebou. Náš pes už je starý a pravděpodobně by tuto cestu nezvládl. Její pes byl ještě starší, ale zato v lepší fyzické formě.

Nebylo nám přáno a nakonec jsme s sebou nevzaly žádného psa. Musely jsme to tedy zvládnout samy bez podpory našich čtyřnohých přátel.

Byly dvě hodiny odpoledne, když jsme se sešly u křížku na půl cesty od jejího i mého domu.

Cesta nám ubíhala hezky pod nohama a já zatím ani moc neprotestovala. Procházely jsme krásným lesem, který byl zbarven v barvách podzimu. Na některých místech byl dokonce stále vidět sníh, jehož odlesky osvětlovaly zastíněné části lesa.

Bohužel jsem se zpotila hned po prvním kopci a vítr, který se mi opíral do potem pokrytých zad, studil. Od té doby mi byla zima, a to jsme byly teprve po prvním kopci.

Pokračovaly jsme na rozcestí, kde jsme se zastavily. Moje spolucestovatelka chtěla jít doleva, protože tam ještě nikdy nebyla, ale já chtěla jít doprava, protože ta cesta byla naplánovaná.

Bohužel mě přemluvila, protože její oblíbenou činností je hledat cesty v místech, kde vůbec neexistují a ani by existovat neměly. Když s ní tedy jdete po zvířecích stezkách, je to jedna z lepších variant.

Rozešly jsme se tedy po cestě, která byla prozatím patrná. Ušly jsme tak deset metrů a z hlavní cesty se odkláněla pěšinka k lomu, kolem kterého jsme šly. Automaticky jsme to zavrhly, z důvodu, že ta cesta určitě nikam nevede.

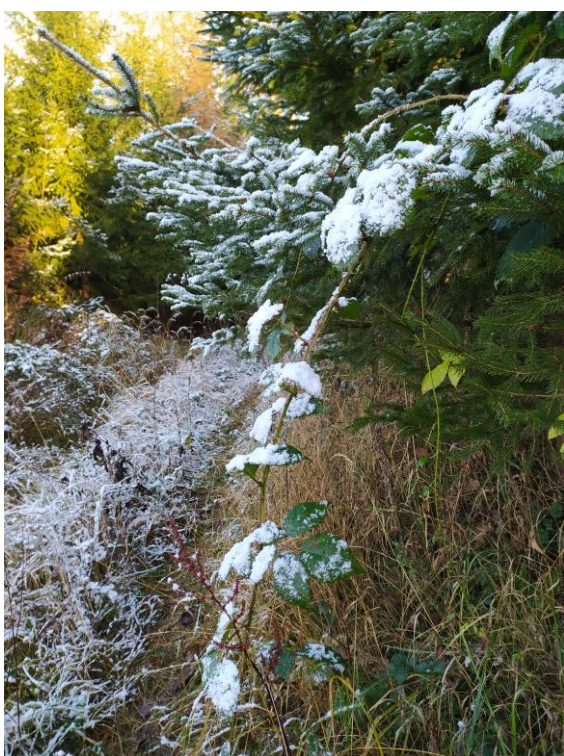
Po dalších deseti metrech se v mé spolucestovatelce opět hnula tato obliba a jen tak z ničeho nic zahrnula do lesa, který se skýtal po naší pravé ruce. Jen jsem si povzdechla a vyrazila za ní. Cítila jsem, jak si mi do nohou zarývají trny všudypřítomného ostružiní a do tváře mě šlehaly jehličky, které rostly na okolním porostu.

Vylezly jsme na pěšince, kterou jsme předtím odsoudily, protože nikam nevedla. Jaké to překvapení. Vylezly jsme ale přímo nad lomem, který za slunečního světla působil krásně. Bohužel to nebylo tak krásné, abych to vyfotila.

Můj nápad, že se vrátíme po TÉ pěšince, byl ihned zavrhnut a vracely jsme se zpátky lesem. Neobešlo se to bez křiku, protože jsem spadla do díry, která byla zamaskována větvemi. Asi past na lva. Ne, samozřejmě to byly díry po špatně odpálených náložích z lomu.

Všechny moje končetiny přežily, z prohlubně jsem se vyhrabala bez cizí pomoci (stejně by žádná nepřišla, protože kamarádka už byla na cestě a odmítala se vracet) a mohly jsme pokračovat. Šly jsme stále, kupodivu, po cestě a pořídily několik hezkých fotek.

K našemu překvapení, i tato cesta byla slepá. Povzddechla jsem si, že musím jít celých těch 100 metrů zpátky.

Vrátily jsme se tedy na ono rozcestí a pokračovaly naší naplánovanou trasou.

Prošly jsme kolem vápenky a polní cestou pokračovaly až k silnici, která vedla do vesničky jménem Zblovice. Pro lidi z našeho kraje poměrně známé jméno.

Je to malebná vesnička, která má 50 domů a 40 stálých obyvatel, jejichž průměrný věk je něco kolem 65 let. Většina lidí jsou chalupáři. Přesto ale mají hospodu, obchod a kapli, což je pro vesnice v mém okolí důležité. Je to vlastně jediná vesnice, kterou při své cestě můžete potkat. Nejbližší je totiž Bítov, který je vzdálen zhruba 6 kilometrů a následně Dešov, ten je 7 km daleko. Na jih už je pak jen Rakousko.

Jak jsem řekla, pouze jsme tudy prošly, pokochaly se domy, chtěly jsme ukradnout hrníčky, bohužel žádná z nás neměla batoh a nosit je v ruce, když jsme ještě nebyly ani v polovině výpravy, nám přišlo značně nesmyslné.

Prošly jsme vesnicí a odbočily ze silnice na úzkou pěšinku, která vedla do kopce, do lesa.

Vylezly jsme zmíněný kopec a já zamířila jednou cestou, ovšem „kamarádka“ mě zastavila, že jdeme jinudy. Sešly jsme tedy dolů jednou cestou, která byla doopravdy krásná. Když se před námi ale objevil další kopec dolů, začalo mi to být podezřelé. Když jdeme tolik dolů, budeme pak muset jít i nahoru.

Nepletla jsem se. Zanedlouho se před námi objevil prudký krpál a nikde cesta, kudy by se to dalo obejít.

Přemýšlela jsem, že bych jí skočila na záda, aby mě vynesla, ale když jsem tak porovnávala sebe a ji, tak jsem od toho ustoupila, protože bych jí pravděpodobně zlomila páteř tak na třech místech, a co dělat s mrzákem uprostřed lesa. Správně, nechat ho umřít. Pak bych ale musela odpovídat na otázky, kde je, proč jsem jí jako zdravotník nepomohla, proč jsem utekla z místa nehody, jak jí mohlo tak škaredě srazit auto na lesní cestě, kam auta nesmí a tak podobně. Věřila jsem tedy svým tlustým stehnům, že to spolu zvládneme.

Je čas na slavnostní fanfáry, protože jsem to zvládla. Následně jsem zjistila, že by doopravdy nebyl dobrý nápad osedlat si svou spolucestující, protože hned na kopci jsme potkaly skupinku turistů, kteří mířili směrem, kde jsem chtěla zanechat její bezvládné tělo. Pravděpodobně vyšší moc.

Vyšly jsme na křižovatce, kde se zmínila, že tady bychom vyšly, kdybychom šly tou cestou, co jsem zvolila já, jen tahle byla s tím kopcem a o dost delší.

Spolkla jsem svou poznámkou, že toto prodloužení ji málem stálo život a s úsměvem jsem šla dál.

Vlezly jsme do hlubokého lesa, kde jsme měly velmi vážné téma, českou vládu a politiku obecně.

Před námi byl další kopec. Nevěřili byste, jak jsem se tohoto kopce bála, ačkoliv byl dolů. Bezpečnější by bylo sjet ho na saních po tom mokrému listí, než jej scházet. Není tam ani nikde žádné zábradlí, zrovna v těchto místech by se hodilo.

Následně jsme překonaly slaměný most. Není třeba se děsit, je to obyčejný dřevěný most, který má ovšem svou vlastní historii.

Otevíráme historické okénko

Tento most se nachází na jedné ze 3 přístupových cest k hradu Bítov. Hlavní cesta je poměrně strmá a do kopce. Lze na ní spatřit nepřítele na poměrně dalekou vzdálenost.

Druhá cesta vedla kdysi dávno ze starého Bítova, ale vede podél celého jižního křídla hradu, takže taktéž dobře „zabezpečená“.

Poslední cesta vede právě lesem od Zblovic. Nejde tam vidět až do poslední chvíle a nad roklí musíte přejít most.

V dobách středověkých to byl obyčejný most, jehož spoje byly vycpané slámou. U mostu hlídkovala stráž, takže kdyby zahlédla nepřítele, most šel díky slámě dobře zapálit a oni mohli běžet do hradu hlásit útok.

Pod mostem je pouze rokle, než by ji ale cizí vojsko překonalo, hrad už by stihnul být zburcován.

Nic podobného se ale v historii hradu nikdy nestalo, ovšem nápad je to dobrý.

Zavíráme historické okénko

Po přejití mostu následoval další kopec, tentokrát nahoru, ovšem stejně strmý jako ten dolů. Člověk, co to stavěl, ho měl udělat delší a výš. Ušetřil by všem lidem notné trápení a částečné infarkty.

Konečně jsme vylezly i tento kopec a před námi byla vyhlídka toho, že se zajdeme podívat k jezírku lásky.

Představte si jezírko, skryté daleko od všeho, uprostřed lesa. Na břehu je uvázaná loďka. Vy jste vedena svým milým potemnělým lesem. Jste k němu přitisknutá, protože se říká, že v tomto lese straší. On vás dovede k onomu jezírku, posadí na loďku, odveze vás do středu, kde je postaven altán, pro tento večer osvětlen svíčkami a na lavičce na vás čekají květiny. Ach...jak romantické.

Realita je ale úplně jiná. Je to nejnavštěvovanější místo v okolí. Malý rybníček, fontána na Moraváku není o moc menší, který je hyzděn novým betonovým a hlavně vyvýšeným stavidlem. Pravda, vzadu je velmi romantické rákosí, ale altánek vypadající spíše jako kadi-budka bez dveří kazí celkový dojem.

Hlavně, ať se koukáte, jak se koukáte, jediné co vidíte je ohniště. Loďka, kterou by se dalo dostat k altánku, tu není. Páni, jak jen člověk dokáže zničit romantiku.

Kousek odtud, na cestě vedoucí k hradu, je informační cedule, kde se dočtete o duchu malého Alfréda, ale ne o jezírku.

Znovu otevíráme historické okénko

Malý chlapec z vesničky jménem Bítov, která se nachází pod stejnojmenným hradem, jde se svými kamarády na procházku do blízkého lesa.

Hrají si na lupiče, schovku, běhají po celém lese. Večer se vrací domů a vše se zdá být v pořádku.

Jenže Alfréd domů nepřišel. Nikdo nevěděl, kde je.

Nikdy ho už nikdo neviděl. Říká se, že jej roztrhali vlci, ale pravdu se už nikdo nedozví.

Znovu zavíráme historické okénko

Tento malý chlapec se ale objevuje na hradě a chce si hrát s průvodci. Má aktivnější a pasivnější období.

Letos na všechny házel kamínky.

Asi si říkáte: „Jaaj, to je kravina.“ Věřte mi, není. Kamínky totiž na vás nelétají na nádvoří, které je vysypané kamínky, nýbrž ve sklepě, kde jste většinu dne sami, ovšem musíte hlídat

výstavu. Podlaha tam je cihlová a není jediná možnost, odkud by na vás létaly kamínky. Je to mírně děsivé, ale je to malý kluk, takže mu to nemůžete vyčítat.

No, cesta pokračovala dál, až jsme došly na vyhlídku Hvězda. Je to vyhlídka na hrad, ze které vidíte stavbu z neobvyklého úhlu, takže pokud někdy budete v okolí Bítova, doporučuji navštívit.

Naše další zastávka byla u hradu samotného.

Další historické okénko

Tento hrad byl založen mezi lety 1061 – 1067.

Vystřídali se zde Bítovští z Lichtenburka, Jankovští z Vlašimi, hrabata z rodu Daunů, Haugwitzové z Náměšti nad Oslavou a nakonec Haasovi.

Na hradě můžete vidět nádherné a hlavně rozsáhlé zoosbírky a sbírku zbraní, která obsahuje středověké a novověké zbraně. Od řezných po střelné.

Víc se mi sem nevejde, lepší je hrad navštívit osobně.

Znovu konec

Vyfotila jsme si Vstupní věž a jelikož už se stmívalo, vyrazily jsme dál.

Před námi byl další kopec. Neznám člověka, který by ten kopec měl rád. Je to dlouhý táhlý kopec, který je ještě k tomu v zatačkách. Nesnáším ho o dost víc, než všechny ostatní kopce.

Každý den, když jezdím v létě do práce, se bojím, že srazím nějakého z budoucích návštěvníků hradu.

To je teď ale vedlejší. Když už jsme byly skoro na vrcholu. Předjelo nás auto, které zastavilo tak deset metrů před námi. Obě jsme se hrozně bály, že nás unesou.

Chvilí jsme si měřily auto únosců pohledem a oni nás asi taky. Pak zjistili, že moje spolucestující by jim rozbila okno nosem a já prorazila svou vahou tlumiče, tak raději ujeli.

Ulevilo se nám, bohužel čtvrtina kopce byla ještě před námi.

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. To zvládnou.

Napadaly mě nejrůznější únikové cesty, ale všechny vedly opačným směrem, než jsme šly (všechny totiž vedly z kopce dolů). Nebylo tedy zbylí, šly jsme dál.

Když jsme konečně vyšly na kopec, začínalo být šero a mírně přituhovalo. Jenže jsme musely jít dál, protože jsme byly teprve v polovině cesty. Stejný kus nás čekal i domů.

Říká se, že cesty zpátky jsou vždy rychlejší. Lež. Cesta zpátky, ač byla kratší cestou, byla pocitově daleko náročnější, než cesta tam. Možná to bylo tím, že mě bolely nožičky a většinu cesty jsem tak prokňučela.

Pamatujete si ten kopec, který byl úplně jako první? Tak přesně na něm jsme se zastavily, protože kamarádce volala mamka, kde jako jsme. Samozřejmě jsme řekly, že nad Dešovem, ačkoliv naše domovina byla ještě minimálně tři kilometry vzdálená.

Měsíc svítil tak, že jsme mohly vidět naše stíny a studený vítr zalézal pod moji mikinu ještě více, než z počátku.

Konečně se před námi blýskly pouliční lampy dešovské. Moje srdce plesalo, ale nohy už pomalu ale jistě vypovídaly službu.

Po dalším úseku jsme konečně vešly do vsi. Moje spolucestovatelka chtěla, abych ji šla ještě doprovodit, což jsem zásadně odmítla. Bylo by to dalších 200 metrů navíc a mohlo to být zrovna oněch 200 metrů, které by mi chyběly k domu, a zůstala bych se válet na silnici a nikdo by mě nenašel.

Rozloučily jsme se tedy na rozcestí a každá jsme se vydaly svým směrem.

Takto skončilo naše putování do Mordoru a zpět.

Jelikož jsem ten den ze sebe vydala velké množství energie, bylo zapotřebí ji doplnit. Doma jsem si v mléku rozpustila čokoládu, sedm karamelů a raději nevím kolik vaječňáku. Doplnila jsem to šlehačkou a pro fotku ještě jednou polila vaječňákem.

Byla to moje zasloužená odměna po dlouhém odpoledni.

Tímto článkem bych chtěla připomenout našemu panu učiteli tělocviku, že někteří lidé prostě nejsou fyzicky uzpůsobeni k jakékoliv pohybové aktivitě a že i zdánlivě jednoduchý úkol pro ně může znamenat to, co pro jiného uběhnout maraton.

Na závěr bych chtěla říct, že toto všechno byla pouze satira. Ač jsem doopravdy mírně obézní, tak mi procházky, ani takového rozměru, nikterak nevadí. Je ale pravda, že jsem tento úkol splnila jen jednou.

Položme si otázku, jak často používáme sociální sítě. Je důležité si uvědomit, zda si umíme říct: „Tak dost!“, nebo u toho trávíme hodiny, či dokonce celé dny. Pojďme toto téma trochu rozebrat a popřemýšlet, zda jsme otroci sociálních sítí nebo ne. A také si musíme společně uvědomit, kolik času trávíme ve virtuálním světě.

Sociální sítě mají své plusy, ale i minusy. Pojďme si povědět pár plusů. Je hodně věcí rychlejších, když používáme sociální sítě. Například když se potřebujeme na něco zeptat, domluvit se nebo si jen tak psát s někým, koho jsme dlouho neviděli. Rozhodně to je rychlejší, než psát dopis. Můžeme zde také sdílet s lidmi své zážitky, vzpomínky, radosti, ale i bolest.

A teď k minusům, které podle mě převládají. Bohužel. Například je zde těžké si udržet své soukromí. Všechny zprávy zůstávají v určité databázi, ze které už nikdy nezmizí. To stejné platí i pro fotky a podobně. Také zde můžeme narazit na mnoho falešných lidí a úchylů. Proto je důležité nesdělovat nikomu citlivé informace. Vyskytuje se zde kyberšikana, protože lidé si zde více věří a spoléhají se na anonymitu.

Můžeme rozkliknout třeba nějaký odkaz s virem a přijít tak třeba i o peníze. V neposlední řadě jsou sociální sítě žrout času. U mnoha lidí se vytváří závislost. Máte třeba Facebook, Instagram, či něco podobného a neustále kontrolujete svou novou fotku, jestli třeba nemá nový like nebo komentář? Nebo zda vám někdo nenapsal? Tak to vám s lítostí oznamuji, že už tak trochu závislí jste. Je na čase začít bojovat, protože časem ztratíte reálné kamarády skrz čas, který na ně nebudete mít. Zůstanou vám pouze ti virtuální, u kterých nikdy nemůžete vědět, zda jim na vás záleží nebo ne. Já osobně mám pouze Facebook a Messenger. Z těchto dvou aplikací používám ale především Messenger. Je užitečné zprávy posílat zdarma (i fotky a videa), stačí mít připojení k internetu. Ale musíte stíhat i své povinnosti. Já se snažím hlídat čas strávený na sociálních sítích a doporučuji to i vám. Věřte mi, volný čas se dá využít mnohem lépe, třeba s reálnými přáteli.

Takže jsme si zde uvedli pár výhod a pár nevýhod. Doufám, že jsem vás trochu přiměla k zamyšlení, jestli jste na sociálních sítích příliš moc a jestli ano, zkuste s tím něco udělat. Existuje přísloví, které říká, že všeho moc škodí. A také přísloví, že oheň je dobrý sluha, ale zlý pán. To podle mě platí i pro sociální sítě.

V minulém článku jste se dozvěděli o mé cestě do Malého Tibetu a tentokrát se posuneme o trošičku jižněji, a to na Sri Lanku, která je hlavně známá svými čajovými plantážemi, které se vyskytují v celé zemi.

Na Sri Lanku jsme cestovali z Prahy přes Dubaj až do hlavního města Kolombo. Cestovali jsme po Sri Lance hlavně vlakem a taxíkem a ubytování jsme řešili přes Airbnb nebo Booking.com. Ceny jsou tam oproti tuzemsku velmi nízké a pro místní jsme bohatí turisté. Má to i své negativní stránky a to takové, že místní si vás vyhledávají a prodávají vám věci, anebo i nutí za vyšší cenu.

Hlavní město Kolombo není nějak obzvlášť zajímavé a čisté. Strávili jsme tam pár dní, abychom se aklimatizovali a odpočinuli po dlouhém letu. Pár dní po příletu jsme se vypravili taxíkem do města Kandy, která leží ve středu země. Střed Sri Lanky je krásně zelený díky čajovým plantážím, svěžímu vzduchu a čisté přírodě.

V městě Kandy jsme navštívili známý chrám Buddhův zub, kde se nachází relikvie Buddhova zubu a krásné velké jezero, které je dominantou města. V chrámu je potřeba dodržovat pravidla, jako nošení dlouhých kalhot a ženy nesmějí mít odhalená ramena. Pokud se tato pravidla nedodrží, tak vás hlídka může i odvést ven. V Kandy se nacházejí také trhy, kde si můžete zakoupit všechno od jídla (tropické ovoce a teplé jídlo) až po oblečení. Další naše cesta byla do města Elle. Je potřeba si koupit lístek na vlak o den dřív a je nutné být na nádraží minimálně hodinu před odjezdem. Nikdo vám neřekne, jestli vlak opravdu jede a pokud jede, tak stále nevíte, jestli jede v tu danou hodinu. Například náš vlak podle jízdního řádu měl jet v 10:00, ale jel v 11:00. Koupili jsme si lístek do první třídy, ale nemá to s našimi vlaky nic společného. Výhodou bylo, že v první třídě nebyly žádné slepice. Lidé, kteří vozili drůbež museli do druhé třídy. Výhoda byla, že vlakem procházel pán, který prodával ořechy a pití, takže když byla žízeň nebo hlad, vše se rychle vyřešilo. Cesta vlakem byla opravdu podívaná, po cestě jste zahlédli lidi, kteří sbírali čajové lístky a dále krásnou zelenou přírodu. Hlavním důvodem naší cesty do Elle bylo, abychom navštívili Adam's Peak (2243 m. n. m.), což je nejvyšší bod Sri Lanky, ale díky špatnému počasí se nám výprava nepodařila. Místo toho jsme se vypravili na Little Adam's Peak (1141 m. n. m.), který je nižší, ale i tak byl výhled nádherný. Cesta z města na horu trvá hodinku, která je doprovázena krásnou přírodou a cesta není náročná. Po výstupu získáte krásný výhled na Ellu a okolí.

Další den jsme se vypravili do továrny, kde se vyrábí zelený i černý čaj. Na prohlídce vám ukáží, jak se čaj sbírá, jak se zpracovává a jeho finální výrobu. Dostanete také čaj na ochutnání a v malém obchůdku si můžete čaj zakoupit.

Další naše výprava byla do města Tangalle, které leží na jižním břehu Sri Lanky. Bylo na čase si trošku odpočinout, užít si sluníčka a moře. Na jihu více foukalo, než jsme očekávali, tudíž jsme si koupání v moři až tak neužili, protože vlny byly vyšší než já a bylo by to nebezpečné. Využili jsme situace a s jednou agenturou jsme se vypravili do národního parku Uda Walawe National Park. Po parku nemůžete jet sami, dostanete průvodce, který vás provede celým parkem. V parku se nacházejí převážně sloni, ale také i buvoli a krokodýli. Měli jsme to štěstí a viděli jsme i sloní rodinku, která měla mezi sebou mládě. Úžasná zkušenost a krásná podívaná. Další výprava byla do města Unawatuna, jednoho z nejznámějších pláží na Sri Lance. Během jedné noci jsme měli jednu malou návštěvu. Nechali jsme čerstvé banány na pokoji a během noci k nám přišlo zvířátko mangusta, které je velmi podobné kuně. Majitel nám pomohl mangustu vyhnat z pokoje a ponaučil nás, že nesmíme mít žádné čerstvé ovoce na pokoji. Měli jsme strach, co nám to skočilo do pokoje a řekl nám, že mangusta není nebezpečné zvíře a druhý den jsme si ji vyhledali na internetu, kde jsme viděli obrázky, jak požívá kobru, tak jsme si už nebyli tak jistí.

Za odměnu jsme si udělali výlet do Galle. Galle je velmi krásné město, které v sobě skrývá historii. Toto město bylo založeno kolonizátory z Portugalska v roce 1505. Ve městě se nachází stará pevnost, která je zařazena na seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO. Najdeme tam i další památky, jako staré kostely, muzea, majestátní maják, městské hradby (ze kterých je krásný výhled na Indický oceán) a známou čtvrť Fort.

Autor: Veronika Hajdůšková (4L)

Muaythai známé též jako thajský box (thaibox) je thajské plně kontaktní bojové umění. V roce 2000 celosvětová organizace IFMA vytvořila veřejný jednotný název **Muaythai** pro tento bojový sport tak, aby byl v souladu s jinými sporty jako judo, karate apod. a nebyl vázán na zemi vzniku (Thajsko).

Vyvinulo se z bojového umění Muay Boran a má více než tisíciletou tradici. Největší popularitu si tento způsob boje získal u válečníků, jimiž byla osídlena území dnešního Thajska. Po uklidnění válečných konfliktů se souboje odehrávaly převážně na tržištích. Později začaly vznikat specializované stadiony a zápasy se přesunuly do klasického ringu.

Jedná se zde hlavně o úder a kopy. Můžete i zápasit v KI, kde je zakázané používat kolena a kličování.

Při výběru volnočasové aktivity, koníčku, nebo něčeho, co chcete dělat a chcete se tam cítit dobře, byste se měli řídit hlavně podle sebe. Při pohledu na definici thaiboxu na wikipedii to nevypadá jako přitažlivý sport. Vřele vám ho ale doporučuji, pokud máte někdy vztek, chcete všechny myšlenky hodit za hlavu, anebo začít něco se sebou dělat. Ačkoli se to nezdá, je to náročné a každý trénink se těšíte na konec, ale zároveň vás to naplňuje a dobíjí energii.

Tenhle pocit byste měli mít podle mě u svých činností, které máte rádi. Tohle přesně dělal thaibox pro mě a myslím si, že o tomto sportu ví málo lidí a zaslouží si víc pozornosti. Většina lidí ho vidí jako nebezpečný, nesympatický, viz definice wikipedie, podle toho je to fakt hrozné. Ale znám hodně lidí, kterým to pomohlo se sebevědomím, sebeláskou a byli se sebou spokojeni. Zároveň se necítíte tak prázdně a přece jenom trochu se umět bránit v dnešním světě je velký přínos.

V Brně je hodně bojových klubů, kde vás to naučí, každý to má rád jinde, podle cenové dostupnosti, podle toho, jak to má každý daleko, jací tam jsou trenéři a celkově, jak se tam cítíte.

Brno, Dornych 102 je klub, do kterého jsem chodila přes dva roky. V tomto klubu jsou skvělí trenéři, mají veliké a bohaté zkušenosti. Jejich zápasníci mají velké úspěchy.

Autor: Michaela Procházková (2B)

Jezdeckví a celkově práci s koňmi se letos věnuji jedenáctým rokem. S ježděním jsem začala v mých 6 letech, kdy mě k tomu dovedl můj dědeček. Sám měl v minulosti 2 koně a jeho přání bylo, abych začala jezdit i já. Krátce po šestých narozeninách mi táta s dědou nechali zřídit permanentku v jezdeckém klubu PinkPony v Želeticích, kde mi nechali pronajmout poníka jménem Bob. Ježdění v téhle stáji jsem se věnovala 4 roky. Kvůli stěhování do jiného města jsem musela jezdecký klub opustit a najít si něco v blízkosti nového domova.

Přestěhovali jsme se do Miroslavi, od které byl 7 km vzdálený statek, kam jsem začala chodit. Majitelka statku mi nabídla, že za výpomoc ve stáji budu moct jezdit na poničce bez jakéhokoli finančního příspěvku. Nabídku jsem přijala a začala chodit vypomáhat skoro každý den. Jedna slečna, která také chodila pomáhat na statek se mě zeptala, jestli bych nechtěla mít soukromé tréninky, abych se také naučila pořádně jezdit a vnímat toho koně. Samozřejmě jsem jí to odkývala.

K jedenáctým narozeninám jsem dostala veškeré vybavení, které jsem potřebovala k ježdění a to helmu, jezdecké kalhoty/rajtky, jezdecké boty, rukavice, bič a páteřní vestu. S prvním tréninkem na poničce jsem byla velice spokojená. Poprvé v životě jsem klusala na poníkovi a prý mi to šlo, takže velká spokojenost. Po dvou letech práce s poničkou jsem se zúčastnila prvních hobby závodů v naší stáji. Skončily jsme na 4. místě.

V mých 13 letech jsem se musela poničky vzdát, protože už jsem na ni byla moc velká. Měsíc na to mi bylo nabídnuto ježdění na kobyle Českého teplokrevníka, ale tu už jsem si musela vzít do pronájmu pokud jsem na ní chtěla jezdit pouze já. Tak se taky stalo, kobylku jménem Atila jsem si vzala do pronájmu, za který jsem měsíčně musela dávat 2 000 Kč. S Atilou jsme odzavodily celou sezónu hobby závodů. Až nakonec přišlo na ZZVJ (základní zkoušky výcviku jezdce). Na tyhle zkoušky jsme se dlouhou dobu připravovaly abychom to v pořádku zvládly. Po náročném trénování jsem zkoušky složila a získala tak závodnickou licenci, se kterou jsem se už mohla zúčastnit nejen hobby závodů, ale i Oficiálních parkurových závodů.

Na přelomu 14. a 15. let se stala škaredá věc a to, že si kobyla zlomila nohu a vzhledem k věku nám bylo od veterináře řečeno, že se nevyplatí kobylu zahraňovat, tak se musela nechat uspat. Když Atila zemřela, bylo jí krásných 24 let. Pro neshody jsem ze stáje odešla a začala si hledat ježdění někde jinde. Zjistila jsem, že se poblíž mojí vesnice přestěhovala moje známá, která má 3 koně. Domluvily jsme se, že k ní začnu chodit. Dostala jsem na ježdění hucula jménem Farid, se kterým jsme si moc dobře sedli. Jeden den se nám bohužel stala jedna velice nemilá věc a to, že jsme šli na vyjížďku a zrovna jsme procházeli pod mostem, kde nebylo vidět

ani na krok. Faridovi podklouzla noha a spadli jsme oba. Respektive on spadl zadkem na mě. Nebylo to nic příjemného. Jakmile se ze mě odvalil, stoupla jsem si a začala mu kontrolovat nohy, zda není někde zraněný. Naštěstí se nikomu nic nestalo a pokračovali jsme dál v klidné vyjíždce. Zhruba po dvou měsících jsem kvůli těhotenství kamarádky dostala na ježdění koně, se kterým jezdila ona. Byl to mladý kůň Českomoravského belgika, takže obrovský, mohutný kůň s výškou 175 cm v KVH jménem Zeus. Jednou jsem se domluvila se spolužačkou, že pojedeme ke koním a vezmeme Farida s Diem ven. Byla zima a všude sníh, takže opravdu „ideální“ počasí na ježdění. Rozhodly jsme se, že půjdeme po silnici směrem do lesa. Tak jsme taky udělaly. V lese jsme dostaly nápad si zaklusat. Koně jsme rozklusaly a ten, na kterém jsem jela já začal vymýšlet hlouposti. Vykopl zadníma nohama a potom si pro změnu vykopl i předníma, ale to už jsem se neudržela a letěla k zemi. Po dopadu jsem zůstala ležet s vyraženým dechem. Jakmile jsem dech získala zpátky, chtěla jsem se zvednout, ale nešlo to. Neskutečně moc mě bolela záda, hlava a levá noha. Spolužačka neváhala a volala záchranku. Ta mě odvezla do Ivančické nemocnice, kde jsem musela jít na rentgen. V nemocnici mi oznámili, že mám prasklý bederní obratel. To pro mě znamenalo pauzu od ježdění na delší dobu. Jakmile jsem se uzdravila, jela jsem už druhým rokem dělat instruktora na jezdecký tábor v Buchlovicích.

K 16. narozeninám se rodiče rozhodli mi koupit vlastního koně. Vybírání toho pravého partáka trvalo celkem dlouhou dobu. Až nakonec nabídla jedna paní ze stáje, kam jsem začala chodit po přestěhování, na prodej svého valacha, o kterého jsem se starala v době, kdy jsem měla v pronájmu klisnu Atilu. Rodiče se rozhodli, že mi ho koupí. Tak začala nová etapa života. Vrátila jsem se zpátky do stáje a začala od začátku pořádně pracovat. Zúčastnili jsme se plno hobby a oficiálních závodů a to úspěšně. Nejhorší místo v té době bylo 3. Protože se říká: "Kdo nepadá, nejezdí." A jako by těch pádů bylo málo, tak se nám jednoho dne absolutně nedařilo na skokového tréninku. Můj kůň byl nervózní, počasí nám nepříalo, já jsem byla unavená z předešlého dne, kdy jsme byli na závodech. Na tréninku jsme skákali překážky o výšce 105 cm. Ke konci tréninku, kdy jsme si měli skočit naposledy, jsem já i s koněm spadla přímo do překážky. Zůstala jsem ležet a vůbec nic si z toho nepamatuji. Teď už se nám daří celkem dobře, už jsme na sebe zvyklí a dokážeme spolu v klidu pracovat. To by bylo všechno k mému koníčku. Na fotce jsem já s mým koněm Terraconem.

Sportuji už od základní školy. Začalo to plaváním, hasičským sportem, fotbalem přes atletiku, basketbal a nakonec to skončilo u florbalu. Ke sportu mě hlavně vedli rodiče a můj tehdejší pan učitel tělocviku. Vždy se snažil, aby nás tělocvik bavil. Naše škola byla ve spolku AŠSK, takže jsme objížděli nejrůznější závody od školních kol až po republikové finále. Náš nejlepší výsledek bylo republikové finále AŠSK základních škol ve florbale. Skončili jsme na 2. místě. A tehdy to začalo s mojí „florbalovou kariérou“. Začala jsem se tomuto sportu věnovat čím dál víc a nakonec i závodně. Můj první klub byl u nás ve městě, jmenoval se SK JeMoBu. Je to malý klub, ve kterém vyrostli kvalitní hráči, dokonce i hráči české reprezentace.

Po odehrání sezóny jsem začala trénovat v nedalekém Znojmě. 2x týdně jsem dojížděla na dorostenecké tréninky. Tréninky jsem měla vždy s klukama a 3x týdně jsem měla trénink u nás ve městě. Po roce trénování ve Znojmě jsem přestoupila do klubu TJ Laufen Znojmo jezdila jsem na zápasy s holčkama, ale jinak jsem stále trénovala s klukama. Společně s tréninky a zápasy jsem měla ještě výběry za jihomoravský kraj. Jako kraj jsme skončili na 2. místě a tehdy mi přišla nabídka na přestup do klubu Bulldogs Brno, kterou jsem potvrdila. Musela jsem překonat rozdílové zkoušky kvůli přestupu ze znojemské střední školy na brněnskou střední školu. Teď už 3. rok hraji za Bulldogs Brno. Odehrála jsem letos poslední sezónu za juniorský tým a některé zápasy i za ženský A-tým a uvidíme, jak to bude pokračovat.

K florbalu samozřejmě sportuji i jinak. Ráda jezdím na kolečkových bruslích, jezdím na kole, chodím si občas i zaplavat a k tomu pravidelně 4x - 5x týdně trénink a víkendové zápasy. Zápasy máme po celé republice, jelikož hrajeme za obě kategorie nejvyšší soutěž. Kolikrát se vracíme ve večerních až ranních hodinách. Myslím si, že ke sportu mám kladný vztah, ale někdy jsem hodně líná a nechce se mi vůbec nic, ale to k tomu sportu patří. Nedávno jsem začala hrát basketbal, ale spíše jen rekreačně abych se ve volném čase nenudila, chodím do zdejšího Sokola a spolu s několika kamarády si zahrajeme. V poslední době jsem začala s mojí sestrou chodit na procházky a při té příležitosti se protahovat na čerstvém vzduchu. Někdy si i zaběhám ale to velice málo. Asi moje nejneoblíbenější sportovní činnost je běh a je jedno, jestli vytrvalostní nebo sprint, celkově běhat teda rozhodně neumím, ale hlavně mě to nebaví. A jestli se to dá počítat do sportu, tak chodím ven s mojí malou neteří a to je kolikrát větší sportovní vyčerpání, než v tréninku.

Dne 19. 12. 2019 se na naší škole již třetím rokem konal projektový den s názvem Den zdraví, v součinnosti se Světovou školou. V letošním školním roce zaměřený na téma „Problematika stáří“.

Žáci si téma celosvětové problematiky zvolili v úvodu školního roku 2019/2020. Od začátku školního roku se s tímto tématem seznamují napříč výukou nejen v hodinách praktického vyučování, občanské nauky, ale také v dějepisu, ošetrovatelství, sociální péči, pečovatelství, psychologii, cizích jazycích i výchově ke zdraví a v jiných předmětech.

V první fázi se o problematice učili a na Den zdraví, potom připravili rozhovory se seniory, natočili krátký film a také připravili prezentace o problematice seniorů nejen v ČR, ale také i ve světě.

Protože se akce účastnila celá škola, všechny třídy, obory i ročníky, tak bylo připraveno 12 stanovišť, kde probíhaly workshopy, prezentace studentů ze zahraničí i z naší školy, hovory s gerontologem, odborníky na paliativní péči, výživu, cvičitelkami seniorů i zástupci z Klubu seniorů.

Na Den zdraví jsme pozvali zástupce organizací, které mají v náplni práce prosazovat rovnoprávnost, ale také seniorům zpříjemňovat život.

Zástupkyně z Klubu seniorů žákům prezentovaly, jak mohou aktivně senioři trávit svůj volný čas, jaké možnosti mají například v dalším vzdělávání, cestování. Každá třída dostala od členů Klubu seniorů vánoční lampu připravenou v dílně Klubu seniorů. Paní doktora Janáčková, jakožto gerontolog, informovala žáky o problematice seniorů z pohledu onemocnění, prevence i léčby nejčastějších chorob ve stáří.

Žáci Světové školy představili pohled seniorů na současnou mládež, kdy provedli výzkum mezi seniory, natočili s nimi rozhovory, které pak ostatním žákům prezentovali.

Další žakovské projekty byly zaměřeny na ekonomickou problematiku seniorů, na další vzdělávání seniorů – Univerzitu třetího věku, na poruchy vnímání ve stáří, psychické a fyzické onemocnění ve stáří.

V prezentacích jsme nebyli zaměřeni jen na problematiku seniorů v České republice, ale školu navštívili studenti z Mendelovy univerzity. Studenti byli z Ghany, Nigérie a Zimbabwe. Také oni nám o seniorech a jejich problémech v zemích, odkud pochází, pohovořili.

Během projektového dne si mohli naši žáci také vyzkoušet na chvíli být „starým“. Na stanovišti „Vidím, slyším“ si žáci nasadili speciální brýle a rukavice, které simulují stav zraku, hmatu i sluchu s přibývajícím věkem. V těchto pomůckách pak vykonávali různé každodenní činnosti (čtení textu, oblékání, zavazování tkaniček apod.) Prožitkové bylo i další stanoviště „Být na chvíli starý“, kde žáci oblékali speciální obleček, který simuluje omezenost kloubů a ztížený pohyb ve stáří.

Stanoviště „Cvičení pro seniory“ vedené zkušenými 70+ cvičitelkami, bylo také velmi přínosné, žáci si mohli ověřit svoji kondici a zjistit, jak senioři udržují svoje klouby a svaly v kondici. V některých případech nebyl znát věkový rozdíl.

Projektový den, se jako i v loňském roce, velmi vydařil. Žáci nejen získali mnoho nových informací a zkušeností, ale také se sami aktivně podíleli na výuce a vzdělávání svých spolužáků.

Znalosti o problematice stáří budou zpracovány z dotazníkového šetření, které probíhalo vždy na začátku a na konci každé aktivity, členy Světové školy. Na náš Den zdraví pak naváže veřejná diskuse v Domově seniorů Kociánka v dubnu 2020.

Poděkování patří nejen všem organizátorům, žákům a pedagogům za skvělý průběh akce, ale také paní ředitelce PhDr. Zuzaně Číkové, pod jejíž záštitou se Den zdraví konal.

Můj nejzajímavější sportovní zážitek

Autor: Žáci 4A (školní rok 2019/2020)

Jaký je vůbec nejzajímavější sport, který jsem kdy dělala? Může to být box, fotbal, lyžování. Může to být kterýkoliv sport, který jsem kdy dělala. Když se nad tím zamýšlím, tak mě nenapadá přímo nejzajímavější sport, ale zajímavý zážitek ano. Sport může být dost nebezpečný, že? Každý sport má svá rizika. U boxu se dostává jedna rána do hlavy za druhou, při lyžování je ještě více úrazů, například zlomeniny končetin nebo otřes mozku. Ale jaký byl ten můj nejzajímavější sportovní zážitek? Bylo to možná v 8. třídě, kdy jsme šli se školou běhat okresní přebor v přespolním běhu proti jiným školám. Když jsme byly všechny holky na startu v řadách a čekaly na signál, že můžeme vyběhnout, byl to děsivý pocit. Proč? Viděla jsem nás jako koně při dostizích. Horší to bylo, když se odstartovalo. Všechny jsme vyběhly a začal boj o první místo. Hodně holek spadlo na zem, a ostatní jako stádo koní, po nich dokonce šlapaly. Dle mého, až děsivé kolik lidí, chce vyhrát a neohlíží se, že to má být jen zábava. Přesto hodně holek vstalo a běželo dál. Proč asi? Byl to závod na 1,5 km, myslím. Když jsem to zvládla doběhnout, viděla jsem moje soupeřky na zemi oddechovat, ale viděla jsem i holku, která spadla hned na začátku a nezvedla se. Byla pošlapaná, tekla jí krev z nosu a možná byla i v bezvědomí. Učitelé se tam o ni starali, dokud nepřišla záchranná služba. Tohle byl můj nejzajímavější sportovní zážitek, ale co mě víc překvapilo, že Petra Černá mě dokonce předběhla a umístila se na lepším místě než já. A to díky její soutěživosti. Nikdy jsem ji neviděla běžet s takovým zápalem. Je z toho dobré ponaučení. A to jaké? Že soutěživost může ublížit, ale i prospět. Konec mého zážitku.

Můj nejzajímavější sportovní zážitek se stal v roce 2014 na ledním stadionu v Praze.

Tak jako každý jiný i tento víkend jsme jeli s naším hokejovým týmem HC Kometa Brno na zápas proti soupeřům z Prahy, kteří se jmenovali HC Sparta Praha.

Jeli sme na tento zápas za účelem, že to musíme vyhrát.

Šlo o jedno z nejdůležitějších zápasů z naší celé cesty v roce 2014. Bylo to finále krajů a ten, kdo se stane vítězem, jde do finálového v zápase proti HC Bílý Tygří Liberec, kteří si vybojovali postup a možnost zahrát si ve finále.

Jakmile se začalo hrát, šlo vidět, že tým Prahy je nervozní a dělali jednu chybu za druhou. První třetina skončila 1:0 pro nás a další zbylé dvě třetiny jsme dominovali a vyhráli v poměru 7:2 a tudíž jsme si zařídili a vybojovali cestu do finále, které se konalo další víkend v Brně.

Jakmile nastal další víkend, trenér si nás vzal do šaten, kde nás povzbudil a řekli jsme si plán, jak zdolat protivníky.

Jakmile začala hra, prvních 10 minut bylo velice vyrovnaných. Potom bohužel obrátíme

udělal chybu a my inkasovali první gól.

Toto skóre zůstalo až do třetí třetiny a hrálo se posledních 7 minut zápasu. Trenér si nás svolal na lavičku na poradu, kde nám řekl, jak máme hrát a řekl nám motivační řeč, která nás pozvбудila a my šli do posledních osmi minut s tím, že minimálně vyrovnáme a do dvou minut se tak stalo.

Zbývala poslední 1 minuta a stav byl vyrovnaný a na led naskočila naše nejlepší formace, jakmile si převzali puk, tak útočník na pravém křídle obehrál hráče a vystřelil na bránu. Puk se zázrakem odrazil od protivníka a skončil v brance.

Soupeři to už nedotáhli a my se stali absolutním vítězem ČR.

Jízdní kolo je vynikající vynález. Pro mě je to nepostradatelná součást života na vesnici. Tady se jeho užívání přímo nabízí a neumím si ani představit, jaké by to bylo, kdybych na něm neuměla jezdit anebo ho dokonce ani nevlastnila. Musela bych na každou, třeba jenom kilometrovou vzdálenost, sednout do auta?

Už jako malé dítě jsem s rodiči absolvovala výjezdy na kole po našem okolí, ať už po cyklostezkách anebo po lesních a polních cestách. Asi to bylo hlavně proto, abychom se se sestrou zabavily a nedělaly doma potíže. Jednou rodiče naplánovali celodenní výlet směrem na jih od naší obce. Nejprve jsme jeli po hrázi kolem řeky a potom jsme odbočili přes most přes řeku. Lesem pokračovali dál až do míst, kde kdysi býval soutok dvou řek Jihlavy a Svratky. Hledala jsem, kde se tedy ty dvě řeky slévají? Vysvětlili mi, že to místo je zatopené. Poseděli jsme v tichosti v trávě a najednou jsme byli překvapení, protože v trávě u řeky jsme zahlédli modrou žábu. Když i teď vidím vodní plochu Nových Mlýnů, říkám si, jak to muselo být krásné předtím. Je ta zadržovaná voda opravdu využitá? Tehdy jsem si to určitě neuvědomila.

Dál jsme pokračovali do Pouzdřan na Kolby. Netušila jsem, co nás čeká. Sesednout z kol a tlačit je nahoru. Dnes sama sebe obdivuji, že jsem to zvládla a nijak moc neprotestovala. Pro dítě to na kopečku nijak atraktivní není, nedivím se, že jsme se sestrou chtěly raději pokračovat dál. Jeli jsme do Strachotína, kde jsme si dali svačinu a zmrzlinu a vraceli se po hrázi nádrže kolem mušovského kostela s cílem kemp Pasohlávky. Tady na nádrži nás čekalo překvapení, protože zde právě probíhala soutěž jachet. Ještě nikdy jsem neviděla takové množství plachetnic na vodě. Připomínaly mi hejno velkých bílých ptáků, které se na vlnách houpe sem a tam. S úžasem jsem hleděla, jak jachty hloužou po vlnách, a do jakých pozic se dostávají sportovci, aby je udrželi v ideální poloze vůči větru. Nejvíc mne zaujalo, když některý spadl do vody a snažil se znovu dostat nahoru. Nepochopila jsem pravidla, ani to, kdo je právě v čele závodu, stačilo mi dívat se. Byla jsem okouzlená a zatoužila jsem, abych se také mohla takto vznášet. Dnes vím, že je to fyzicky i finančně náročný sport, který si žádá svoje. Asi bych se nedonutila k nutné dřině kvůli výkonu a nemám v sobě dravost pro dosažení úspěchu.

A tak mi z tohoto sportu zbývá jenom ta horší část v případě pádu, a to je plavání. Ale to snad není tak málo? Mně to asi bude stačit i do budoucna.

Moje psaní o nejzajímavějším sportovním zážitku možná není o velkých sportovních výkonech, o vynikajících sportovcích, ale je o dni, kdy jsem jako malé dítě velký sportovní výkon podala, protože jsem zvládla na kole ušlapat nějaké kilometry a přitom vidět zajímavosti přírody i sportovní klání. Je to o tom, že z dnešního pohledu to takto vidím. Je to uznání rodičům, že mi dali základ k tomu, abych stále ráda jezdila na kole a jezdit budu.

Sport, který mě nezaujal (část 2)

Autor: Žáci 4B (školní rok 2019/2020)

Když se zamyslím nad tím, který sport mě nezaujal, nevybavím si vůbec žádný. Nejsem vyhraněná vůči nějakému sportu. Sport mám ráda a nebráním se mu. Potřebovala bych asi nějaký souhrn sportů, abych v něm mohla najít ten, co mě nezaujal. Napadá mě jen basketbal.

Co se týče basketbalu, tak to není sport, který by mě nějak zvlášť bavil. Jsem malá a tím pádem mám problém hodit koš. Člověk se tam musí opravdu honit, mrskat sebou a vyhýbat se velmi nabašeným soupeřům, to není nic pro mě. Při tomto sportu se spíše bojím, ze které strany to schytám jako první.

Další sport, kterému úplně neholduji, je fotbal. Jen blázen se honí za balónem jako pes. Sice jsem si kolikrát s klukama byla zakopat, to bylo fajn, ale určitě bych se tomu nechtěla věnovat víc. Dost možná mě také odrazují média, kterým se samozřejmě nedá vždy věřit, ale taky mi kolikrát přijde, že ti fotbalisté jsou strašní simulanti. Když se podívám na nějakou ligu, tak ano, museli všichni ujít už kus cesty, když se dostali tak daleko, ale brát za to peníze? A ještě k tomu takové? Tomuhle zrovna moc nefandím, přijde mi to neférové vůči lidem, kteří jsou nedocenení!

Nicméně je to věc názoru. Každý je jiný kus a každý má to SVÉ.

Dokázala bych asi jmenovat více sportů, které mě z nějakého důvodu nezaujaly a nelíbí se mi. Ale je jeden sport, který se mi nikdy nelíbil a nepochopila jsem jeho podstatu. Šipky. Opravdu nechápu, co na tom někoho baví hrát a nebo sledovat, jako nadšený fanoušek? Já si třeba ráda jednou za čas zaházím se svými kamarády, když jsme třeba někde na zábavě, ale nedovedu si představit, že bych v takovém „sportu“ měla nějak soutěžit. Nejen že mi šipky jako sport přijdou nudné, ale jsou pro mě i hodně nezajímavé.

Pamatuji si, když jsem jednou byla u prarodičů na návštěvě. Je to vlastně asi tak 2 měsíce zpátky. Můj dědeček se v televizi díval právě na šipky. Jak jsem tam s ním u té televize seděla a povídali jsme si, snažila jsem se soustředit na tu hru a pochopit, co je na tom tak zajímavého. Samozřejmě jsem na to vůbec nepřišla, celá hra mě opravdu nudila a nelíbila se mi. Takže šipkám, jako sportu asi nikdy nepřijdu na chuť.

Sport, který opravdu nesnáším je fotbal. Tuto hru jsem byla nucena hrát v dětství. Protože jsem měla samé bratrance a já byla jediná holka, byla sem nucena bratrance i rodiči hrát fotbal. Přišlo mi nesmyslné, když hráč byl lehce odhozen a hned se svalil na zem aby měl výhodu, opravdu trapné. Vadilo mi také, že každý kluk mě odsuzoval, protože jsem holka a hraji fotbal.

z donucení ještě k tomu. Když jsem říkala rodičům, že mě to nebaví, tak se ptali proč. Řekla jsem, že kluci jen simulují a nikdy si takhle nezahrají. Dostala jsem odpověď, co by jsi tedy chtěla dělat? Já bych strašně ráda tancovala, už od malička ráda tancuji jakýkoliv styl tance, ale tančit jsem nemohla, protože je to drahé, takže jsem byla odsouzena hrát dál fotbal. Chlapci mě neměli rádi, protože jsem neměla ráda fotbal. Brána je obrovská, takže je veliká šance dát gól, pokud do vás někdo neskočí nebo vám nepodkopne nohy. Neustálé pošťuchování a pískání

a nesportovní chování, to mě opravdu nebavilo a navíc mi nikdo nepřihrával, protože jsem přece holka. Trenér mě proto dával hrát častěji než někoho jiného. Tím, že rodiče na zápasech svých dětí jen pijí a baví se spolu, nedávají pozor a kdykoliv jsem dala gól, nikdo mě neviděl a pro mě to bylo prostě zbytečné. Přestala jsem na fotbal chodit, aniž by to moji rodiče věděli, chodila jsem radši ven s kamarádkami. Po čase však ale zavolal trenér, že nechodím na fotbal a já měla velký problém. Po tom, co jsem se doma rozbrečela aby mě na ten hloupý fotbal neposílali, konečně pochopili, že je to pro mě opravdu strašné. Na fotbal jsem přestala chodit a byla jsem šťastná. Fotbal opravdu nesnáším, nejspíš kvůli traumatu z dětství.

Dobrý den pane učiteli, pro dnešní úvahu jsem si vybral známý sport jménem fotbal. Základní problematika mě a fotbalu? Už jako malého kluka mě mamka proti mé vůli přihlásila na fotbalové tréninky. Jelikož jsem neměl nikdy rád běhání a při tomto sportu je to jedna z nejdůležitějších vlastností, tak jsem neměl na výběr a musel jsem dělat to, co se očekávalo. Dle mého názoru za mojí nechut' i nevlídné přijetí od ostatních spoluhráčů, jelikož jsem byl i nově

přistěhovalý. Chování při hře? Ve fotbalu je pár pravidel, které se musí dodržovat (každý sport je má), s nimi jsem neměl nikdy problém, bohužel moji spoluhráči si představovali asi už znalého a zkušeného hráče a tak se mnou podle mě nebyli moc spokojeni, nápomocné rady se za chvíli proměnily v posměch a křik. Fotbal v přímém přenosu či na hřišti? Obdivoval jsem schopnosti ostatních a zkoušel být jako oni, ale pak jsem to vzdal a už nikdy se k fotbalu nevrátil, od ostatních také slyším že "fotbalisté jsou ustrašené baby, které se bojí schytat ránu", jen párkrát jsem viděl v nějakých klípech, jak se snaží fingováním zranění dosáhnout výhody a pokud to není nijak zaznamenáno, aby se potvrdil opak, tak výhodu dostane a druhý tým bude logicky znevýhodněn.

Autor: Monika Pisková (4L)

Ostružinovo-tvarohový kelímek

Vanička jemného polotučného tvarohu

Kelímek smetany ke šlehání

50 g cukru moučka

Lžička citrónové šťávy

Lotus sušenky

Ostružinová marmeláda

Ovoce na ozdobu

Naspod skleniček si dáme dvě lžičky marmelády, poté si v míse vyšleháme smetanu, tvaroh, cukr a citrónovou šťávu. A přidáme do skleniček. Dál si rozdrobíme sušenky a posypeme každou skleničku. Nakonec ozdobíme ovocem, sušenkami a dáme chladit do lednice.

V této rubrice našeho časopisu máte možnost hádat, kdo z učitelů se skrývá za mladistvým vzhledem na fotce. V minulém čísle jsme Vám představili Mgr. Lubomíra Hrabala 😊.

Autor: Redakce

Kde jste se narodila a kde momentálně žijete?

Narodila jsem se v Brně, ale momentálně žiji ve Znojmě.

Jak dlouho působíte tady u nás na škole? Kde jste působila předtím?

Na škole působím od září 2020. Předtím jsem tři roky pracovala v jedné německé firmě.

Jakou vysokou školu (aprobaci) máte vystudovanou?

Mám vystudovanou Pedagogickou fakultu na Masarykově univerzitě: bakalář z německého jazyka a občanské výchovy, magistr z německého jazyka. Momentálně si dodělávám aprobaci pro střední školu – německý jazyk a literatura.

Jaké učíte předměty a jaké jsou vaše další funkce na škole?

Učím německý jazyk, (zatím) další funkce na škole nemám.

Co máte na naší škole ráda?

Kolegy, kteří jsou nápomocní, jelikož jsem nový zaměstnanec, tak mám více otázek, co se týče chodu školy.

Žáky - s některými žáky jsem i na stejné vlně, tak si i rozumíme a je to fajn.

Co byste na škole naopak změnila?

Myslím, že nic 😊 škola se podle mě snaží přizpůsobit a pomáhat jak žákům, tak i učitelům.

Vzpomenete i jaký jste byla student? Měla jste někdy nějakou důtku nebo sníženou známku z chování? Jestli ano, tak za co?

Na základní škole a na gymnáziu jsem byla spíše tichý žák, takže důtku nebo sníženou známku jsem nedostala.

Co vy a tělesné tresty? Jste pro nebo proti? Zavést či nezavést?

Myslím si, že tělesnými tresty se nikdy nic nevyřeší, spíše naopak. Takže jsem proti, jde hlavně o komunikaci.

Jak se Vám komunikuje s rodiči? Zažila jste už nějakého rozzlobeného rodiče?

Zatím jsem neměla možnost komunikovat s rodiči

Kdo nebo co v životě byl váš nejlepší učitel?

Můj nejlepší učitel byla paní Alice Brychová, která učí na Pedagogické fakultě. Je to typ učitele, který se snaží vždy studentům poradit, pomoci, ukázat, jak by budoucí učitelé mohli vyučovat německý jazyk. Hlavně je to velmi respektující člověk.

Co Vás nejvíce baví a na druhou stranu štve na této profesi?

Baví mě pracovat s mladými lidmi a pokud je ten daný předmět baví a máte zpětnou vazbu od žáků, tak mě to nakopne a mám chuť vymýšlet nové věci.

Co mě nejvíc spíš mrzí, než štve je, že ne všechny žáky němčina baví, a ne všem se tento jazyk líbí a učitelům to dávají potom dost najevo.

Jaká akce, kterou pořádala naše škola, byla pro Vás nejzajímavější?

Bohužel jsem neměla možnost na nějaké akci být, ale těším se ☺

Máte nějakého oblíbeného žáka? Jaká je Vaše oblíbená třída?

Mám více oblíbených tříd, vlastně skoro všechny ☺ a oblíbeného žáka nemám, všichni jsou fajn.

S jakým zaměstnancem školy, či pedagogickým kolegou nejvíce kamarádíte? S kým se Vám nejlépe spolupracuje?

Určitě kolegyně z kabinetu, hlavně Barča Švrčková, která mi poradila různé aplikace, které můžu ve třídě použít a hlavně jsme spolu brigádničili před pár lety v kině v Olympii.

Chtěla jste být učitelkou už od dětství? Pokud ne, proč jste se stala učitelem?

Pocházím z učitelské rodiny, dědeček byl ředitelem na ZŠ, babička vyučovala němčinu, táta učil pár let fyziku a matiku a mamka učila na prvním stupni.

Máte nějaký životní vzor?

Moji rodiče – pracovití lidé a nenechávají nic nedokončené.

Jaké máte ráda seriály a filmy?

Ze seriálů asi klasicky Přátelé a z filmů Jak vytrhnout velrybě stoličku a Jak dostat tátu do polepšovny, takže taková klasika ☺

Jakou posloucháte hudbu a máte oblíbeného interpreta?

Vždycky záleží na mojí náladě. Takže občas meditační, někdy kdy potřebuji, aby mě hudba nahejpovala k tomu, abych začala něco dělat. Oblíbený interpret asi Sia, ale jinak poslouchám klasický rádio jako Evropa 2.

Jaké čtete knihy?

Mám ráda detektivky – Hercule Poirot, Jo Nesbo.

Moje oblíbená je Malý princ.

Mnich, který prodal své ferarri a další jiné knihy týkající se osobního rozvoje.

Jaké máte koníčky? Provozujete nějaký sport?

V zimě ráda jezdím na snowboardu, anebo lyže. Když je tepleji, tak jezdím na kole a běhám v lese. Teď je všechno bohužel zavřené, ale zajdu si do posilovny. Než jsem se přestěhovala do Znojma, což je asi tak rok, dělala jsem pár let Pole Dance. Ráda pečuju, je to pro mě taková terapie. Ráda cestuji, navštívila jsem už dost zemí, jako například Himaláje v Indii, Sri Lanka, Bali, Miami a skoro celou Evropu.

Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo a jaké naopak nemusíte?

Svíčková a všechny různé polévky, indická jídla, italská jídla a vždy, když navštívím nějakou zemi, tak musím ochutnat jejich tradiční jídlo. A co úplně nemusím je prasečí mozeček, játra a tento druh jídla

Máte domácího mazlíčka?

Mám doma psa Hovawarta – Nexie.

Co dělá taková učitelka, když má dva měsíce prázdnin?

Cestovat, být s rodinou a na konci prázdnin se postupně připravovat na školní rok.

Jaké máte plány do budoucna? (5 až 10 let)

Co se profese týče, tak se více vzdělávat, abych mohla žákům předat zajímavé informace z německého okruhu a v osobním životě mě čeká svatba a stavba domu.

A máme tady poslední otázku. Máte nějakou zajímavou nebo vtipnou historku z pedagogické praxe?

Bohužel zatím nemám, ale zajímavá je momentálně dost ta distanční výuka sama o sobě.

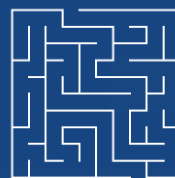
Tajemný předmět

Autor: Redakce

Vážení čtenáři, máme pro Vás další nelehký úkol! Kdo ví, jaký předmět je na obrázku a k čemu slouží? Vítěz tipovací soutěže získá opět sladké ceny ☺

Řešení rébusu č. 1 z minulého čísla:

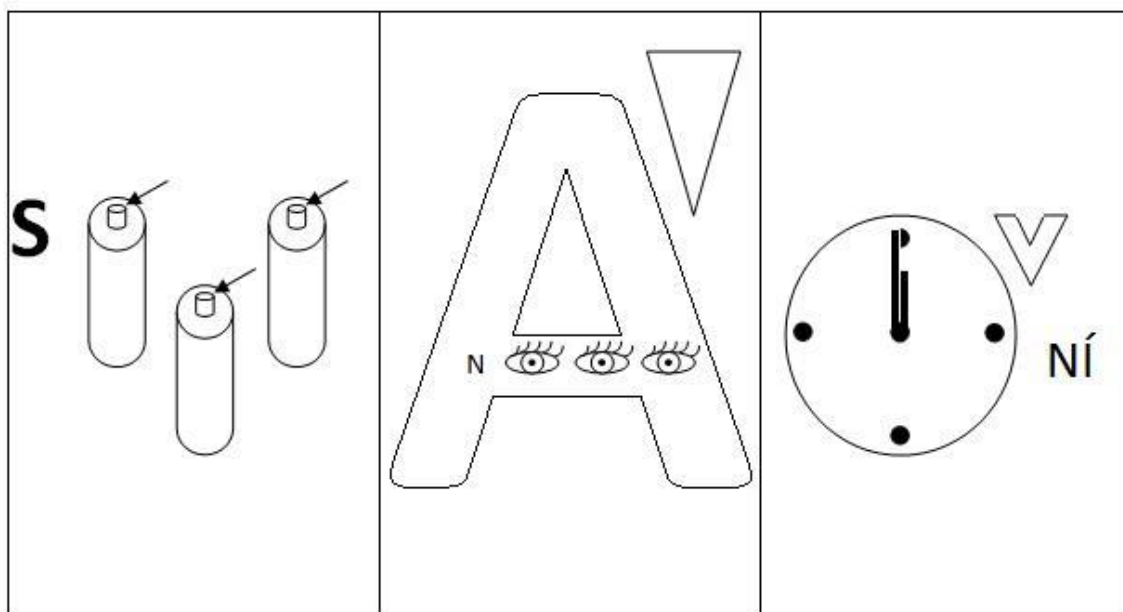
Pohyblivý most Mlha Sněhové řetězy Zákaz stání

Řešení rébusu č. 2 z minulého čísla:

Zadání rébusu č. 1

V tomto rébusu se skrývají tři slova, která mají spojitost s Vánoci.

Zadání rébusu č. 2

Zvětšený svět – který předmět každodenní potřeby jsme zvětšili?

Můžete jako řidič vozidla z výhledu vjet do křižovatky?

- A Ne, řidiči ostatních vozidel musí umožnit jízdu vozidel s právem přednostní jízdy.
- B Ano, i řidič vozidla s právem přednostní jízdy je povinen dát přednost vozidlům přijíždějícím zprava.
- C Ano, řidič vozidla, i když má za jízdy rozsvícené zvláštní výstražné světlo modré barvy, má povinnosti jako ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích.

Správná odpověď

A) Ne, řidiči ostatních vozidel musí umožnit jízdu vozidel s právem přednostní jízdy.

Česko přechází do třetího stupně PES (3. 12. 2020)

Dne 3. prosince 2020 přechází Česká republika do třetího stupně protiepidemického systému. Na dalším postupu v rozvolňování epidemických opatření se shodla vláda Andreje Babiše na mimořádném jednání v neděli 29. listopadu 2020. Od čtvrtka 3. prosince budou moci v omezené podobě a za přísných hygienických opatření otevřít restaurace a všechny obchody. Uskutečnit bude možné třeba i vánoční trhy, avšak lidé na nich nebudou moci přímo konzumovat zakoupené potraviny. Skončí také zákaz vycházení a zákaz nedělního prodeje.

K rozvolnění došlo i v oblasti služeb. Vše ale provázejí přísná epidemiologická opatření. Například v obchodech platí pravidlo jednoho člověka na 15 metrů čtverečních, v restauracích mohou zase sedět pouze čtyři lidé u stolu, kapacita stravovacích zařízení může být zaplněna pouze z 50 procent.

Další opatření proti koronaviru (7. 12. 2020)

Od středy 9. prosince se život v Česku zase změní. PES sice zůstane na třetím stupni, ale v některých oblastech života vláda opět přitvrdí.

Vláda od středy zavádí další dílčí opatření proti šíření koronaviru. Restaurace včetně výdejních okének budou mít otevřeno jen do 20 hodin a bude zakázáno prodávat a konzumovat alkohol na ulici. Nerozjedou se zatím ani lyžařské vleky.

Právě to totiž podle ministra zdravotnictví Jana Blatného (za ANO) přispělo k faktu, že se čísla v Česku nelepší.

Novinkou bude i zákaz provozu stravovacích služeb a prodeje alkoholických nápojů na trzích všech druhů.

Blatný současně vyzval dopravní podniky, aby posílily spoje MHD, aby se v nich lidé nekumulovali, především ve večerních hodinách.

Na druhou stranu ale vláda rozhodla o tom, že Česko bude zatím i nadále ve třetím stupni, a nevrátí se tak do čtvrtého, i když tomu index rizika v rámci protiepidemického systému PES poslední dva dny odpovídá.

Prodloužení nouzového stavu (9. 12. 2020)

Nouzový stav bude v Česku platit o 11 dnů déle, než doposud měl. Nyní nouzový stav platil do 12. prosince. Vláda žádala jeho prodloužení o 30 dnů, tedy až do 11. ledna, to však neprošlo. Poslanecká sněmovna souhlasila s návrhem KSČM na prodloužení nouzového stavu do 23. prosince. Kabinet ANO a ČSSD žádal o prodloužení o dalších 30 dnů, tedy do pondělí 11. ledna.

11. ledna. Tento návrh dolní komora po téměř šestihodinové diskusi zamítla. Před Vánoci se poslanci sejdou znovu.

Česko v pátek přejde na 4. stupeň PES (14. 12. 2020)

Česká republika přejde od pátku do čtvrtého stupně protiepidemického systému PES, oznámil to v pondělí po jednání vlády premiér Andrej Babiš (ANO). Znamená to zpřísnění opatření proti epidemii covidu-19. Obchody a služby ale i nadále zůstanou otevřeny, zavřou se však restaurační a ubytovací služby. Vráti se též omezení nočního vycházení. Třetí stupeň platil od 3. prosince.

Ministerstvo školství kvůli koronavirové epidemii prodlouží vánoční prázdniny. Místo úterý 22. prosince půjdou žáci naposledy do škol v pátek 18. prosince. Školy zůstanou do konce týdne ve 3. stupni systému PES. Mateřské a vysoké školy začnou od 21. 12. fungovat podle 4. stupně.

„21. a 22. prosinec 2020 budou pro ZŠ, SŠ, konzervatoře, VOŠ a ZUŠ vyhlášeny jako dny boje proti covidu. O tyto dva dny se tedy prodlouží volno, které souvisí s vánočními svátky.“ V pondělí to oznámil ministr školství Robert Plaga (za ANO).

Plošné testování občanů začne ve středu a bude trvat až do 15. ledna. *„Cílem tohoto testování je včasné odhalení infekčních osob. A tím, že je takto odizolujeme, zamezíme dalšímu šíření nákazy. Tím, že se zúčastníme testování, přispějeme k rychlejšímu návratu do běžného života,“* shrnula hlavní hygienička Jarmila Rážová.

Briefing po jednání vlády (17. 12. 2020)

Vláda povolí účast na půlnoční mši na Štědrý den, kostely ale mohou být zaplněny jen z části. Kabinet v opatření také výslovně umožní prodej na Štědrý den dopoledne. Naopak na Silvestra žádné úlevy nebudou. Po čtvrtěčním jednání vlády o tom informovali ministři Jan Blatný (za ANO) a Karel Havlíček (za ANO).

Kabinet také ve čtvrtek rozhodl o prodloužení nouzového stavu o 30 dní tedy do 22. ledna. Prodloužení musí ještě schválit příští týden Sněmovna. Nyní platí nouzový stav do 23. prosince.

Evropská léková agentura (EMA) jako první schválí vakcínu od americké společnosti Pfizer a německé firmy BioNTech 21. prosince. Prvních 9750 dávek pak má být v ČR do tří až čtyř dnů, očkovat se může začít ihned.

Česko přechází do čtvrtého stupně PES (18. 12. 2020)

Česko dnes z rozhodnutí vlády přešlo do 4. stupně PES (s četnými výjimkami). Rizikový index se ale dostal už na 76 bodů, což už ale odpovídá 5., tedy nejvyššímu stupni.

Znovu zavřou restaurace, bazény, posilovny nebo muzea. Platit bude také zákaz nočního vycházení od 23:00 do 05:00 a shromažďování většího počtu lidí. V porovnání s „oficiálním“ PES, ale platí řada výjimek.

Níže jsou uvedena jednotlivá opatření:

Omezení pohybu osob

- Platí zákaz shromažďování více než 6 lidí ve vnitřních i venkovních prostorech.
- Platí zákaz pohybu od 23:00 do 5:00.
- Je zakázána konzumace alkoholu na veřejnosti.

Obchody a služby

- Všechny obchody zůstávají otevřené bez ohledu na velikost a sortiment.
- Musí se dodržovat hygienická opatření, tedy rozestupy a maximálně 1 zákazník na 15 metrů čtverečních.
- Otevřeno může být i v neděli.
- O Vánocích bude zavřeno ve státní svátky.
- Je povolen prodej vánočních kaprů a vánočních stromků v rámci opatření o konání venkovních trhů. Na nich se mohou prodávat pouze potraviny, je zakázána jejich konzumace na místě. Je omezen počet stánků.
- Otevřena jsou kadeřnictví či kosmetické služby či solária, pokud nejsou součástí provozovny, která je zavřená, například bazénu.
- Zavřeny jsou bazény, fitness centra či wellness centra.

Restaurace a ubytovací služby

- Restaurace a jiná stravovací zařízení jsou uzavřeny.
- Otevřeno může být pouze výdejové okénko a to do 23:00.
- Z okénka se nemohou prodávat alkoholické nápoje k okamžité konzumaci na ulici.
- Ubytovací služby jsou uzavřeny.
- Herny a kasina jsou uzavřeny.

Svatby pohřby

- Svateb a pohřbů se může účastnit maximálně 20 lidí, dosud je to 30.
- Kostely mohou být zaplněny pouze do 20 procent kapacity.

Návštěvy v zařízeních sociálních služeb

- Návštěvy jsou povoleny.
- Lidé musí na místě absolvovat test.
- Při návštěvě musí mít lidé nasazený respirátor.

Sport

- Zavřou se vnitřní sportoviště pro amatérský sport.
- Venku mohou trénovat skupiny maximálně o šesti lidech.
- Mohou být otevřeny lyžařské areály.

Kultura

- Muzea, galerie, výstavy, veletrhy či hrady a zámky musí být zavřeny. Nadále bude možné navštěvovat některé výstavy se zahraničními zápůjčkami.
- Zoo a botanické zahrady musí být uzavřeny.

Zastavení letů z Velké Británie (21. 12. 2020)

Od pondělí se zastaví lety z Velké Británie do Česka. Informovalo o tom ministerstvo zdravotnictví na svém Twitteru. Od neděle platí, že lidé přijíždějící z Velké Británie musejí podstoupit minimálně pětidenní karanténu. Opatření se zavádí kvůli obavám z šíření nového kmene koronaviru, který se na Ostrovech objevil.

Mutace koronaviru, která se šíří na jihu Anglie, není pod kontrolou a bude složité její rozmach potlačit, tvrdí britský ministr zdravotnictví Matt Hancock. Odvolal se na vládní experty, kteří vyhodnotili, že nový kmen je nakažlivější než ostatní. Vývoj sleduje Světová zdravotnická organizace, některé země Evropské unie včetně Česka už s Británií zastavují letecké spojení.

Dále Evropská komise v pondělí na základě doporučení Evropské agentury pro léčivé přípravky (EMA) schválila podmíněčnou registraci vakcíny proti covidu-19 firem Pfizer a BioNTech. Státy Evropské unie tak můžou už v neděli začít s očkováním.

Prodloužení nouzového stavu (22. 12. 2020)

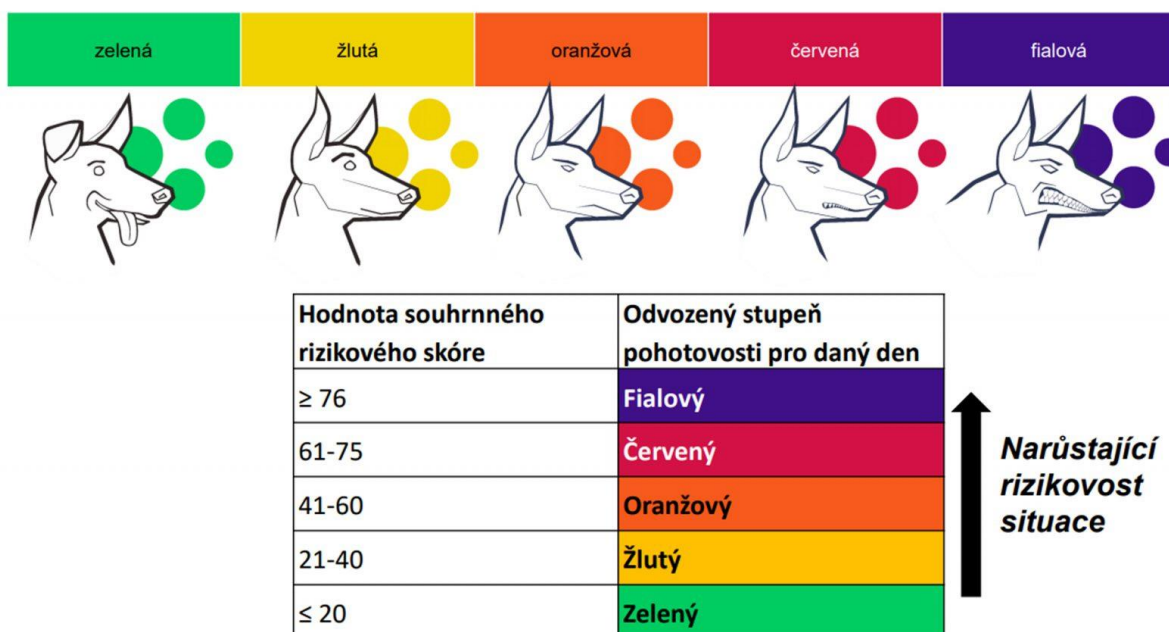
Nouzový stav vyhlášený kvůli epidemii nového koronaviru bude moci trvat v Česku do pátku 22. ledna. S žádostí menšinové vlády ANO a ČSSD o možnost jeho prodloužení o 30 dnů dnes souhlasila Sněmovna. Pro návrh hlasovali vedle koaličních poslanců také poslanci KSČM, kteří kabinet v dolní komoře tolerují. Opoziční strany návrh nepodpořily.

Zpřísnění opatření (23. 12. 2020)

Od 27. prosince se dál v Česku zpřísní opatření proti nemoci covid-19 a nejméně do 22. ledna potrvá nouzový stav. Rizikový index protiepidemického systému PES je šestý den na nejvyšším, pátém stupni. Opatření pro pátý stupeň začnou podle rozhodnutí vlády platit v neděli, například se znovu uzavřou provozovny služeb a prodávat se budou jen základní potřeby. Epidemie v zemi dál sílí, denní nárůst počtu nakažených i podíl pozitivních případů na počtu provedených testů byly v úterý nejvyšší od začátku listopadu.

Výpočet skóre protiepidemického systému PES, podle kterého jsou v zemi nastavena opatření proti šíření epidemie, bude od ledna upraven tak, aby zohledňoval zátěž nemocnic, doplnil ministr zdravotnictví Jan Blatný (za ANO).

Přechod do pátého stupně PES (27. 12. 2020)

Česká republika se od neděle 27. prosince přesouvá opět do nejvyššího, pátého stupně protiepidemického systému (PES). Zavřít budou muset až na výjimky všechny obchody a služby. Platit bude také zákaz vycházení od 21 do 5 hodin ráno. Opatření platí od neděle 27. prosince do 10. ledna. Níže uvádíme nová pravidla přehledně.

Omezení pohybu osob

- Mezi 21. hodinou a 4.59 je zakázáno vycházet z domu

Výjimky

- cesty do zaměstnání a zpět
- cesty spojené s výkonem povolání
- cesty k zajištění bezpečnosti a pořádku, řešení krizové situace, ochrany zdraví, veřejné hromadné dopravy, zásobování a rozvážkové služby, poskytování zdravotní nebo sociální péče
- neodkladné cesty z důvodu ochrany života, zdraví či majetku
- Povolené je venčení psů do vzdálenosti 500 metrů od domu
- Výjimka z opatření na Silvestra není

Omezení volného pohybu zůstává, v době od 5.00 do 20.59

- Pohyb osob na veřejně přístupných místech v počtu maximálně dvou osob
- Lidé mohou cestovat do zaměstnání

- Povoleny jsou nezbytné cesty za rodinou nebo osobami blízkými
- Možné jsou cesty k obstarání základních životních potřeb (potravin, léky, hygienické potřeby, krmiva pro psy) pro sebe, blízké či v rámci dobrovolnictví a sousedské výpomoci
- Výjimku mají i cesty do zdravotnických zařízení či za účelem vyřízení neodkladných úředních záležitostí
- Lidé stále mohou vycestovat do přírody a parků či na vlastní rekreační zařízení
- Povoleny jsou také vycestování z České republiky
- Svatby, pohřby a bohoslužby do maximální kapacity 10 procent míst k sezení jsou taktéž povoleny
- Zaměstnavatelé mají doporučeno využít u svých zaměstnanců práci z domova, pokud je to možné

Zákaz lyžařských vleků

- Od 27. prosince musí provozovatelé ukončit provoz lyžařských vleků

Restaurace a ubytování

- Restaurace musí mít zavřeno, mohou však prodávat v době od 5 h do 21 h z výdejního okénka
- Stále není dovoleno prodávat z okénka alkoholické nápoje
- V platnosti taktéž zůstává zákaz konzumace alkoholu na veřejnosti
- Ubytovací služby jsou stále zakázány

Omezení maloobchodu a služeb

- Maloobchodní prodejny a řetězce mohou prodávat pouze nezbytné zboží
- Výjimku mají prodejny potravin, čerpací stanice, lékárny, prodejny zdravotnických pomůcek, hygienického zboží a kosmetiky
- Zůstávají otevřené i zverimexy, trafiky, optiky, prádelny a čistírny
- Otevřená zůstanou také květinářství, galanterie, zámečnictví, prodejny domácích potřeb, železářství
- Zůstává povolen prodej zbraní a střeliva
- Povoleny jsou výdejní okénka pro zboží objednané přes internet i autoservisy
- Vyjmenované prodejny mohou mít otevřeno v neděli

- Zavřeny jsou služby, například kadeřnictví či kosmetické salony. Trvá zákaz otevření bazénu a wellness s výjimkou těch, které jsou součástí zdravotnických zařízení. Zavřené jsou herny a kasina.
- Zavřené zůstanou taktéž muzea, galerie, divadla a kina

Školy

- Od 4. ledna se do škol vrátí pouze žáci prvních a druhých ročníků základních škol, mateřských a speciálních škol
- Všechny ostatní ročníky a školy fungují distančně

Návštěvy ve zdravotnických a sociálních zařízeních

- Platí úplný zákaz návštěv ve zdravotnických a sociálních zařízeních
- Zákaz návštěv ve věznicích
- Lázně poskytují služby pouze ze zdravotních důvodů. Počet pacientů na jednom pokoji je omezen.

Sport

- Umožněny jsou pouze profesionální soutěže bez diváků, a to ve specifickém režimu
- Amatérské soutěže jsou zakázány
- Zavřena musí být všechna vnitřní sportoviště
- Venku je možné sportovat maximálně ve dvou lidech

Změna výpočtu protiepidemiologického systému PES (24. 12. 2020)

Ministerstvo zdravotnictví od 1. ledna změnilo výpočet indexu rizika v rámci protiepidemického systému PES, tak aby více odpovídalo reálné situaci. Rizikové skóre by nově nemělo odrážet procento pozitivních testů, které je aktuálně zkresleno plošným antigenním testováním. Naopak nově zohlední zátěž nemocnic.

„Princip zůstane stejný, bude to index, který bude mít nějakou hodnotu. S vysokou pravděpodobností v indexu vůbec nebude pozitivita testů, bude nahrazena jinými parametry, které se budou týkat zásahu nemocnic a zdravotním dopadem epidemie,“ nastínil na páteční tiskové konferenci k vývoji epidemie šéf Ústavu zdravotnických informací a statistiky (ÚZIS) Ladislav Dušek.

Ke změně metodiky musí resort přistoupit kvůli plošnému antigennímu testování, které v Česku začalo 16. prosince a potrvá do 15. ledna. Zájem lidí se otestovat je obrovský a termíny jsou zaplněné.

„Ve chvíli, kdy provádíte plošné testování, tak zachytáváte osoby, jež vám zvyšují celkový počet nově zachycených, ale oni se nemusí promítnout do nemocnic. Při stávajícím výpočtu to

enormně zvyšuje rizikové skóre a to reálné riziko tomu neodpovídá. Nutilo by nás to provádět restriktivní opatření, která by nemusela být potřeba, když budeme vidět, že v nemocnicích se nic neděje,” vysvětlil důvody změn ministr zdravotnictví Jan Blatný (za ANO).

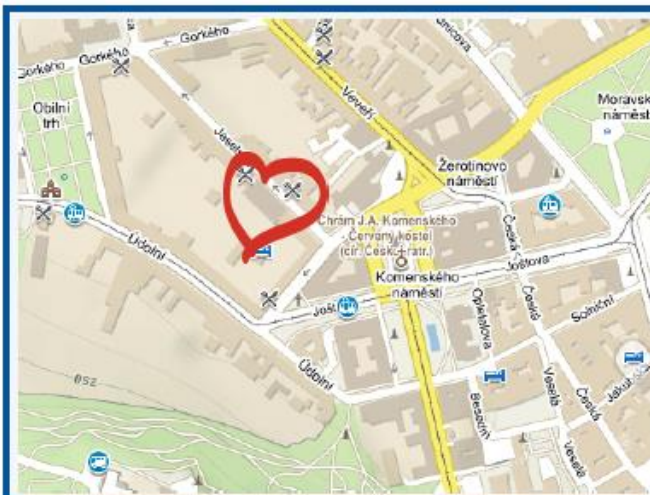
První očkování proti covidu-19 (27. 12. 2020)

První lidé byli v neděli očkováni proti covidu-19. Očkování začalo ráno v nemocnicích. Prvním naočkovaným se stal premiér Andrej Babiš, poté dostala injekci 95letá válečná veteránka Emílie Řepíková. Hlavní tíhu očkování by měli nést praktičtí lékaři, podle ministra zdravotnictví Jana Blatného kvůli objednávání vzniká centrální systém.

Kde nás najdete?

Kontakty:

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Jaselská 7/9, Brno 602 00

Tel.: 541 247 125

E-mail: zkhusakova@szs-jaselska.cz

www.szs-jaselska.cz

www.facebook.com/SZŠ-Jaselská-Brno

Redakce

Šéfredaktor – Mgr. Jaroslav Miřtyna

Asistent šéfredaktora – Soňa Dohnalová (4L)

Asistent šéfredaktora – Monika Pisková (4L)

Přispěvatelé jednotlivých rubrik

Tvůrčí psaní studentů – Soňa Dohnalová (4L)

Recept – Monika Pisková (4L)

Literární soutěž – Barbora Kyjovská (2D)

Zajímavý koníček – Veronika Hajdůšková (4L)

Já a sport – Veronika Šplíchalová (4B)

Den zdraví na naší škole – Monika Pisková (4L)

Toulavé boty – Mgr. Barbora Havlenová

Úvaha – Michaela Procházková (2B)

Vyslechni svého učitele... – Redakce

Kronika školy aneb co se událo ve škole... – Mgr. Jaroslav Miřtyna

Rébus – Mgr. Tomáš Novotný

Umístění časopisu na stránkách školy

http://www.szs-jaselska.cz/aktivity_skoly/kuryr.php

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

3. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2017
časopisu
Jaselský kurýř

Finalista soutěže

O nejinspirativnější středoškolský časopis roku 2017

Odborový svaz novinářů a pracovníků medií České Republiky

**Střední zdravotnická škola, Brno,
Jaselská, příspěvková organizace
Jaselská 7/9, 602 00 Brno**

